

ΤΟ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΝΗΣΟ ΕΛΛΙΣ: ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΙΝ,

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ

| Η ΜΕΘΟΔΟΣ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΚΥΡΙΑ |

intro

«[...]Άλλο οι πρόσφυγες και άλλο οι οικονομικοί μετανάστες, ας αναγνωρίσουμε ότι με βάση τα πραγματικά στοιχεία το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε πρωτίστως είναι μεταναστευτικό και λιγότερο προσφυγικό. Το 2015 Σύροι που εγκατέλειψαν τις εστίες τους για να γλιτώσουν από τον πόλεμο αντιπροσώπευαν περίπου το 75% των εισερχομένων στη χώρα μας. Σήμερα όμως Σύροι είναι δύο στους 10. Το 50% είναι Αφγανοί και Πακιστανοί, μετακινούνται οργανωμένα από διακινητές και μετανάστες από την υποσαχάρια Αφρική. Η πλειονότητα όσων μπαίνουν σήμερα στην Ελλάδα έχουν προφίλ οικονομικού μετανάστη[...] Οι μετανάστες που πήγαιναν στις ΗΠΑ γνώριζαν ότι θα πάνε και θα καταγραφούν στη νήσο Έλλισ...»¹

Τα παραπάνω λόγια ανήκουν στο νυν πρωθυπουργό του ελληνικού κράτους και ειπώθηκαν αρχές Οκτωβρίου. Για έναν πολύ συγκεκριμένο λόγο μας κάθισαν στο στομάχι. Δεν θα σας ταλαιπωρήσουμε: Η νήσος Έλλισ αποτέλεσε σύμβολο της εποχής της κρατικά ελεγχόμενης μετανάστευσης, και, πιο συγκεκριμένα, εγκαινιάστηκε την 1η Ιανουαρίου του 1892 και λειτούργησε ως τις 12 Νοεμβρίου του 1954. Κατά την διάρκεια της λειτουργίας της υποδέχθηκε πάνω από 20 εκατομμύρια μετανάστες απ' όλο τον κόσμο. Εκεί οι μετανάστες και οι μετανάστριες υποβάλλονταν σε ιατρικές εξετάσεις, προκειμένου να εγκριθεί η είσοδός τους στις ΗΠΑ. Μεταξύ άλλων τους άλλαζαν και όνομα αφού «αν κάποιος από τους υπαλλήλους δεν μπορούσε να εκφέρει το όνομα ενός μετανάστη, το άλλαζε κατά προσέγγιση σε κάτι πιο σύντομο και απλό. Ιδιαίτερα, αν ο νεοφερμένος δεν ήξερε να γράφει και να διαβάζει Αγγλικά.»² Αυτή η αλλαγή ονόματος λειτουργούσε καθολικά: σήμαινε τη βίαιη αποκάθαρση από το κοινωνικό και προσωπικό τους παρελθόν, την διαγραφή του εαυτού τους και την παράδοση τους, γυμνών από προσωπική ιστορία, στην τροχιά της καπιταλιστικής τους αξιοποίησης. Η Νήσος Έλλισ λειτούργησε σαν εκείνο τον πρώτο χώρο και χρόνο όπου τα πολύτιμα σώματα που έφεραν την εργατική δύναμη θα αναμορφώνονταν σε έτοιμους, δηλαδή σιωπηλούς και πειθαρχημένους, εργάτες και εργάτριες διά της υποβολής τους σε υγειονομικές, γλωσσικές και άλλες εξετάσεις. Φυσικά, δεν ήταν ούτε νοσοκομείο, ούτε ξενοδοχείο: ήταν μία προσωρινή φυλακή που διατηρούσε τη δομή και τη λειτουργία του ιστορικού λοιμοκαθαρτηρίου: Η Νήσος Έλλισ αποτέλεσε το σύμβολο του γραφειοκρατικού, αστυνομικού, υγειονομικού, πολιτικού μοντέλου ελέγχου και επιτήρησης της μετανάστευσης.

Η παραπάνω ιστορική αναφορά έγινε σε μία φάση εξαγγελίας του νέου νομοσχεδίου για το άσυλο. Το νομοσχέδιο έχει ήδη ψηφιστεί και, καθώς έχει ξεχωριστό ενδιαφέρον, θα εξεταστεί στη συνέχεια. Από την άλλη, οι αριστεροί έχουν βαλθεί να μας πείσουν ότι επίκειται 2ος Ξένιος Δίας³, ότι είναι 2012 και πως ό,τι θα ακολουθήσει σε επίπεδο μεταναστευτικής πολιτικής θα είναι λίγο πολύ ίδιο με την προηγούμενη εποχή διακυβέρνησης της νέας δημοκρατίας την περίοδο 2012-2014, κωδικά «φάση Δένδιας».

Εμείς επιμένουμε: οι εκλογές δεν αποτελούν κάποιου είδους τομή και δεν επιβάλλουν κάποιου είδους ασυνέχεια στην λειτουργία του κράτους, η πολιτική δεν είναι συνάρτηση της ιδεολογίας ενός αθροίσματος προσώπων σε θέσεις κρατικών αξιωματούχων. Ό,τι συμβαίνει στο πολυεθνικό προλεταριάτο δεν μπορεί να αποδοθεί, στον

βασιλιά των απανταχού μπάτσων, Μιχ. Χρυσοχοϊδη ή στο φάντασμα του Αντώνη Σαμαρά. Αλλιώς: το επίπεδο της τυπικής πολιτικής και ό,τι βρίσκεται εκεί συνιστά μεταξυ άλλων εκείνο το απαραίτητο πέπλο λειτουργίας των πραγματικών καπιταλιστικών διεργασιών που εξελίσσονται με την απαραίτητη κρατική συνδρομή: την εμπόλεμη επαναδιευθέτηση του παγκόσμιου πολιτικού χάρτη, την αναδιάρθρωση του συνόλου των όρων αναπαραγωγής της εργατικής τάξης και την ανασύνθεσή της με άξονα την πολιτική της διαίρεση και την υποτίμησή της. Αν οι διαφορές στην διακυβέρνηση που εισάγουν τα κυβερνητικά κόμματα αποτελούν παραγωγικές ασκήσεις επί της μορφής του κράτους, αυτό καθόλου δεν σημαίνει ότι πρέπει να τις συγκρίνουμε με τις λειτουργίες της ουσίας της κρατικής πολιτικής, ήτοι την γενικευμένη διευθέτηση των ταξικών αντιθέσεων.

Ξανά, λοιπόν: η κρατική διαχείριση της μετανάστευσης δεν είναι ζήτημα κυβέρνησης! Και αυτό ακριβώς παραδέχεται ο Κούλης στη βουλή: ήδη από την θέση σε ισχύ της συμφωνίας Δουβλίνο 2 το 2003, σύμφωνα με την οποία κάθε μετανάστης/στρια θα έπρεπε να καταθέτει την αίτηση ασύλου στην χώρα πρώτης υποδοχής και σε αυτή θα επέστρεφε αναγκαστικά εάν ήθελε υποτεθεί ότι θα έφτανε σε άλλο κράτος-μέλος της συμφωνίας, το ελληνικό κράτος έχει αναλάβει ένα πολύ συγκεκριμένο έργο: αυτό του μαζικού και διάχυτου εγκλεισμού των μετανασ(ρι)ών, άλλως την αποθήκευση εργατικής δύναμης και την αναμόρφωσή της σε συνθήκες εξόντωσης και μηδενικού κόστους ζωής. Η δημιουργία και η παραγωγή ποσοτήτων ακραία υποτιμημένης και πειθαρχημένης εργατικής δύναμης, πολιτικά και κοινωνικά απαγορευμένης είναι ένας από τους βασικούς σκοπούς πάνω στους οποίους αρθρώνεται η μεταναστευτική πολιτική, και αυτή η τελευταία είναι διαρκής και στρατηγική κρατική αρμοδιότητα σε συνάρτηση με τα σχετικά ενδιαφέροντα των δυτικών κρατών. Γι' αυτό λοιπόν, ναι, το ελληνικό κράτος είναι μία μεγάλη νήσος Έλλισ.

Στα όσα ακολουθούν θα προσπαθήσουμε να αποδείξουμε αυτό ακριβώς. Θα γυρίσουμε πίσω, θα επαναδιατυπώσουμε εργαλεία και απόψεις που χρησιμοποιήσαμε, θα δούμε την ειδικότητα της προσφυγικής κρίσης και την σύνδεσή της με την προηγούμενη συγκυρία και μέσα από αυτήν την οπτική την σημερινή συγκυρία, άλλως τη μορφή της συνέχειας της μεταναστευτικής πολιτικής. Θα είμαστε εξαντλητικές, δυστυχώς. Για αρχή, οφείλουμε κάποιες μεθοδολογικές διευκρινήσεις.

περί της μεθόδου

α) περί της χρήσης του όρου πολυεθνικό προλεταριάτο

A.N.:[...] Θέλω να πω πως αν χθες η αναφορά στην εικόνα του πολυεθνικού εργάτη ήταν για μας ένα χνάρι που μας επέτρεπε να ορίσουμε καλύτερα τον εργάτη μάζα ή τον κοινωνικό εργάτη (πραγματώνοντας έτσι ένα εγχείρημα καθαρά διανοητικό και θεωρητικό), σήμερα αρχίζει να γίνεται όλο και πιο δύσκολη μια επαναστατική προβληματική που δεν εμπεριέχει σε πρώτο πλάνο και βασικά τον πολυεθνικό εργάτη (πρόκειται δηλαδή για ένα πρακτικό εγχείρημα). Στις αρχές της δεκαετίας [σ.σ. του 1970] η απάντηση της εξουσίας στους εργατικούς αγώνες της δεκαετίας του '60 εκφράστηκε σ' αυτές τις χώρες με μια σειρά από κατασταλτικές ενέργειες ενάντια στη μάζα των μεταναστών εργατών, διαμέσου της δημιουργίας δομικών συνθηκών απο-

μόνωσής τους και παρεμπόδισης της πολιτικής τους δραστηριότητας. Ο εργάτης μάζα -στις μεγάλες χώρες της κεντρικής Ευρώπης- είναι ένας μετανάστης εργάτης. Γύρω στο '73 -μετά την ήττα του αραβικού κινήματος στη Γαλλία και το πογκρόμ της Κολωνίας ενάντια στους Τούρκους (πογκρόμ που κατεύθυνε αυτοπρόσωπα ο ίδιος ο Σλέγιερ)- η επιχείρηση της απομόνωσης ολοκληρώνεται: αμέσως μετά ακολουθεί μια έντονα κατασταλτική νομοθεσία ενάντια στην πολιτική δύναμη της μετανάστευσης σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

Ε: Αυτά τα καταλαβαίνω πολύ καλά. Όμως, εσύ έλεγες πως ο πολυεθνικός εργάτης είναι ο σύνδεσμος ανάμεσα στον εργάτη μάζα και τον κοινωνικό εργάτη. Και δεν μου φαίνεται ότι, για παράδειγμα, ο Τούρκος εργάτης της Φόρντ ήταν και τόσο «κοινωνικός», στην πραγματικότητα ήταν ο τυπικός εργάτης-μάζα της Νότιας Ευρώπης.

A.N.: Αυτό δεν είναι και τόσο αλήθεια. Μέσα από την μετανάστευση ωριμάζει μια εργατική συμπεριφορά όπου η κοινωνική κινητικότητα του εργάτη, η σχέση του με την κοινωνία που τον περιβάλλει, τα προβλήματα της αναπαραγωγής (η οικογένεια, το σχολείο για τα παιδιά, η γλώσσα, κλπ) αποκτούν τεράστιο βάρος. Ο μετανάστης εργάτης είναι δυναμικά ένας κοινωνικοποιημένος εργάτης από την άποψη του συνόλου των ενδιαφερόντων του. Απ' την άλλη πλευρά, οι μετανάστες δεν είναι μόνο βιομηχανικοί εργάτες, καθόλου μάλιστα. Σε πολλές χώρες αποτελούν το μεγαλύτερο ποσοστό των εργαζόμενων στις χειρότερες τριτογενείς εργασίες. Ο μετανάστης εργάτης είναι προλετάριος απ' όλες τις απόψεις.

Ε: Ωραία. Ας προχωρήσουμε πιο πέρα, στις θεωρητικές και πολιτικές υποθέσεις που υποβάλλει η θεματική του πολυεθνικού εργάτη.

A.N.: Αρχικά επρόκειτο για αρνητικά στοιχεία. Στη Γερμανία για παράδειγμα διαπιστώθηκε πως ήταν δυνατό να συνεχιστεί η προπαγάνδα μόνο σε σχέση και μαζί με τους μετανάστες εργάτες. Γιατί; Γιατί η σοσιαλδημοκρατική ανασύνθεση είχε πετύχει μετά το '69, μετά τους μεγάλους αγώνες του Σεπτεμβρίου, να ενσωματώσει τους γερμανούς εργάτες. Η σοσιαλδημοκρατία είναι ίδια παντού, το ίδιο άθλια με τον Σμιτ, όπως και με τον Μπερλίνγκουερ. Η αντίσταση και οποιαδήποτε δυνατότητα απειλήσεως συγκεντρώνονταν πάνω στην καινούργια συμμαχία, στην ανασύνθεση που άρχισε να φαίνεται πιθανή, ανάμεσα στους μετανάστες βιομηχανικούς εργάτες και τους διανοούμενους του τριτογενή τομέα, που με τη σειρά τους είχαν χτυπηθεί βαρύτερα πολιτικά και υλικά από την σοσιαλδημοκρατική ανασύνθεση. Ο πολυεθνικός εργάτης εμφανιζόταν σε πρώτο πλάνο σαν στοιχείο ανασύνθεσης. Ήταν μια σπουδαία ανακάλυψη. Αρχίσαμε λοιπόν να την μελετάμε. Και όσο προχωρούσε η έρευνά μας καταλάβαμε πως η φιγούρα του πολυεθνικού εργάτη δεν ήταν απλά κοινωνιολογική, ήταν ο κοινωνικός κόμβος της πολυεθνικής ανασύνθεσης του κεφαλαίου. Με την κρίση του '73- '74 αυτή η αντίληψη αρχίζει να ξεκαθαρίζει με πολιτικούς όρους. Αν η μεγάλη παγκόσμια κρίση ήταν η συνέπεια της σχέσης ανάμεσα στους εργατικούς αγώνες των αναπτυσσόμενων χωρών και τους προλεταριακούς αγώνες του λεγόμενου «Τρίτου Κόσμου», ε, ωραία, ο πολυεθνικός εργάτης αποτελούσε τη σύνθεση αυτής της διαδικασίας.⁴

Το παραπάνω απόσπασμα έχει τις ιδιοτροπίες του: Αφενός είναι γραμμένο το 1979,

μιλάει ο Νέγκρι σε συνέντευξή του λίγο μετά την επίσημη ήττα της Αυτονομίας και τις μαζικές συλλήψεις της 7ης Απριλίου, και λίγο πριν μπει ο ίδιος στην φυλακή. Αφετέρου, είναι ιδιαίτερος αισιόδοξο με τον τρόπο του: αναφέρεται στην εικόνα και την έννοια του πολυεθνικού εργάτη σαν το κεντρικό σημείο στο οποίο πρέπει να σταθεί, να κοιτάξει, να συνομιλήσει, η ντόπια εργατική τάξη προς την κατεύθυνση της πολιτικής της ανασύνθεσης σε μία φάση όπου τα αποτελέσματα της σοσιαλδημοκρατικής ενσωμάτωσης των εργατικών αρνήσεων γίνονταν πέρα από εμφανή.⁵

Η πιο σημαντική, για τους σκοπούς του κειμένου, ιδιοτροπία του αποσπάσματος συνίσταται στο ότι όρισε την ορολογία που χρησιμοποιήσαμε, την μέθοδο που προσπαθήσαμε να υπερασπιστούμε, και τελικά, τις απόψεις μας με έναν τρόπο που μας διαφεύγει, με έναν τρόπο που σχεδόν αγνοήσαμε. Απλούστερα: ποτέ δεν εξηγήσαμε γιατί λέμε «μετανάστες εργάτες» και «πολυεθνικό προλεταριάτο», για σωστούς λόγους και σκοπούς το πήραμε σαν δεδομένο. Η επιλογή της συγκεκριμένης ορολογίας και της συγκεκριμένης άποψης που αυτή συνεπάγεται (και το αντίστροφο), δηλ. αυτή του πολυεθνικού προλεταριάτου, δεν είναι μόνο κληρονομική ή κεκτημένη (πολιτική) ταχύτητα ή προϊόν κομμουνιστικής δογματικής, είναι συνάρτηση των παρακάτω παραδοχών:

Στον βαθμό που μας ενδιαφέρει η πολιτική ανασύνθεση της εργατικής τάξης, δεν πρέπει, δεν μπορούμε να χάνουμε από τα μάτια μας το εργαλείο της ταξικής σύνθεσης: λέγοντας ταξική σύνθεση εννοούμε «όχι μόνο την τεχνική σύνθεση, την δομή της εργατικής δύναμης, αλλά και το άθροισμα και τις δικτυώσεις των μορφών κουλτούρας και συμπεριφορών τόσο του εργατή μάζα όσο και όλων των στρωμάτων που υπάγονται στο κεφάλαιο. Ο εργάτης, το αγροτικό του παρελθόν, ο δεσμός του (ή το σπάσιμο του δεσμού) με την οικογένεια, το παρελθόν του ως μετανάστη εργάτη, σε σχέση με πιο ανεπτυγμένες τεχνολογίες και με κοινωνίες με πιο ανεπτυγμένη διοίκηση πάνω στην εργατική δύναμη, το παρελθόν του ως πολιτικός και συνδικαλιστικός μιλιταντιστής, ή το παρελθόν του ως μέλος μιας καθολικής, πατριαρχικής οικογένειας -όλα μεταφρασμένα σε εξαγορές του αγώνα, σε πολιτική σοφία, σε ένα άθροισμα από υποκουλτούρες που καταλύουν η μία την άλλη, σε επαφή με την μαζικοποίηση της εργασίας ή με την αντίστροφη διαδικασία, τον κατεκερματισμό και την διασπορά της ανά την επικράτεια. Μηχανικός εξοπλισμός, η οργάνωση της εργασίας, μετατρέπουν και φέρνουν στην επιφάνεια αυτά τα πολιτιστικά παρελθόντα, η μαζική υποκειμενικότητα τα παίρνει στα χέρια της και τα μεταφράζει σε πάλη, στην άρνηση της εργασίας, και σε οργάνωση. Η πολιτική ταξική σύνθεση είναι πρώτα και πρωτίστως ένα αποτέλεσμα, ένα τελικό σημείο μιας ιστορικής διαδικασίας. Αλλά διαλεκτικά και την ίδια στιγμή είναι η αφετηρία μιας ιστορικής κίνησης μέσα στην οποία, η εργασία υπάγεται στο κεφάλαιο ερμηνεύοντας την παραγωγική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση της εκμετάλλευσης, και την μετατρέπει σε οργάνωση της δικής της αυτονομίας. Είναι από την αφετηρία της ταξικής σύνθεσης που είναι δυνατό να αναγνωριστεί μέσα στις εσωτερικές λειτουργίες του προλεταριάτου το πρόγραμμα δράσης του.»⁶

Αν το παραπάνω ισχύει, τότε η συμπερίληψη του/της μετανάστη/στριας στην εργατική τάξη, όχι μόνο από την σκοπιά του ελάχιστου κοινού παρανομαστή της τάξης, της εργατικής δύναμης, αλλά από την υπαγωγή του στη μητροπολιτική μορφή του διάχυτου εργάτη ή του κοινωνικού εργάτη, που διαδέχεται την πολιτική μορφή του εργάτη μαζα, είναι η μόνη μας επιλογή κόντρα στις (κρατικοποιημένες) αφηγήσεις

ΤΟ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΝΗΣΟ ΕΛΛΙΣ: ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΙΝ,

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ

| Η ΜΕΘΟΔΟΣ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΚΥΡΙΑ |

της αριστεράς για την εργατική τάξη: αλλιώς, διάφοροι είναι φοιτητές, άλλοι είναι χείρωνες, άλλες είναι υπάλληλοι, και αυτοί [οι μετανάστ(ρι)ες] είναι είτε παράνομοι είτε θύματα και η διαχρονική στρατηγική ιδεολογικής διάσπασης της ενότητας της εργατικής τάξης είναι απολύτως επιτυχημένη. Όταν μπορούμε να αντιληφθούμε την δική μας εργατική ιδιότητα σαν αποτέλεσμα μίας πορείας μεταξύ πανεπιστημίου, ημι-απασχόλησης, εντατικοποιημένης εποχιακής εργασίας και σχιζοειδούς εναλλαγής από πόστα του τριτογενούς και των μεταφορών σε πόστα διανοητικής εργασίας και τούμπάλιν, όταν όλο αυτό το βλέπουμε υπό το πρίσμα του κοινωνικού εργοστασίου και εκεί αναγνωρίζουμε τις δυνατότητες άρνησης και επίτασης των ταξικών αντιθέσεων και εκεί αντικρίζουμε αυτήν ακριβώς την πληθωρική μορφή εργασίας⁷, τότε οι μόνοι λόγοι εξαίρεσης των μεταναστών από την φιγούρα του διάχυτου εργάτη είναι ρατσιστικοί και για κρατική χρήση.

Περαιτέρω, στο απόσπασμα που παραθέσαμε, ο Νέγκρι αναδεικνύει την ταξική δυναμική της κινητικότητας. Αλλά: η κοινωνική κινητικότητα της εργασίας βάζει ζητήματα τόσο στα αφεντικά και τα κράτη τους όσο και στο εσωτερικό της εργατικής τάξης. Όσον αφορά το πρώτο, η αναφορά του Νέγκρι συνιστά ένα ήδη τεκμηριωμένο συμπέρασμα: η δυναμική των μεταναστών εργατών, η κοινωνικότητά τους, οι οργανωμένες αρνήσεις τους, η πολιτισμική ανασύνθεση και η πολιτική τους δύναμη είναι που επέβαλλε την στρατηγική της πολιτικής τους απαγόρευσης μέσω της τεχνητής παρανομοποίησής τους. Παράλληλα, αυτή η διάχυτη μεν, ιστορική δε αλλαγή παραδείγματος ήταν υπαγορευμένη από συγκεκριμένες παραμέτρους της γενικευμένης αντιεξέγερσης των δεκαετιών '80-'90: έπρεπε η τάξη να διασπαστεί και εκτεταμένα τμήματά της να πεταχτούν έξω από το τυπικό σύνταγμα των ταξικών σχέσεων, έξω από τις προνοιακές ρυθμίσεις του φορντικού παραδείγματος, κάπου μεταξύ μαφίας, αστυνομίας και μητροπολιτικού περιθωρίου. Αυτός ο κοινωνικός κόμβος της πολυεθνικής ανασύνθεσης του κεφάλαιου, δηλαδή, έχει θετική και αρνητική όψη: από τη μία σήμαινε (εκ του αποτελέσματος), ότι πάνω στην παρανομοποίηση της μετανάστευσης θα δοκιμάζονταν και θα εγγράφονταν όλες οι (αρνητικές) πρακτικές αντιεξέγερσης των αφεντικών: απαξίωση, πειθάρκηση, στρατιωτικοποίηση, εξόντωση της εργατικής τάξης, από την άλλη, στον βαθμό που η πολυεθνικότητα της εργατικής τάξης ήταν στοιχείο της καπιταλιστικής κρίσης, αυτή η αναγνώριση θα ήταν το πρώτο βήμα της πολιτικής της αναδιοργάνωσης.

Αυτός ο (πολιτικός) σκοπός της παραπάνω άποψης, επειδή ακριβώς είναι κομμάτι της πολιτικής εμπειρίας, επειδή ακριβώς είναι ζήτημα πραγματικό, έπρεπε να μπορεί να τεκμηριωθεί ξανά: καθώς έπεφτε πάνω μας ένας ορμαγμός από λόγους νομιμότητας, κομματικές αποφάσεις, ανακοινώσεις μκο, διδακτορικές διατριβές, κρατικές ορολογίες, έπρεπε από άλλους δρόμους να φτάσουμε να ξανα-καταλάβουμε τα βάσιμα και ορθά επιχειρήματα της αυτονομίας και των anti-fa ομάδων της αθήνας, που απέρρεαν από την παραπάνω θεωρητική κληρονομιά. Και καθώς, η νομική και η κοινωνιολογία ήταν το πεδίο δράσης του κράτους του σύριζα και των φίλων του, χρειαζόμασταν κείμενα από την παράδοση του μαρξισμού: την ιστορική άποψη του Μαρξ για την εργατική δύναμη, τον Κοριά, τον Caffentzis, την Federici.

β) gesar: η κρατική διαχείριση της μετανάστευσης είναι ταξική πολιτική!

Στο σύντομο χρονικό διάστημα κυκλοφορίας του zy και στα λίγα σχετικά κείμενα αποπειραθήκαμε να σχηματοποιήσουμε (σίγουρα στο κεφάλι μας, ελπίζουμε και στο χαρτί) τα εξής:

Η κρατική διαχείριση των πολυεθνικών προλετάρων είναι πολιτική: ταξική πολιτική: άρα αφορά δύο μέτωπα: τον πόλεμο των αφεντικών εναντίον της εργατικής τάξης και τον πόλεμο των αφεντικών μεταξύ τους. Συνεπώς είναι α) εργατική πολιτική και β) εξωτερική πολιτική. Επειδή όμως η πραγματοποίηση αυτής της εργατικής πολιτικής απαιτεί εργασία κυριολεκτικά και οικονομίες επίσης κυριολεκτικά, η μεταναστευτική πολιτική απαιτεί την εμπλοκή της ελληνικής κοινωνίας. Άρα, η μεταναστευτική πολιτική διατάσσεται και αναπτύσσεται στο εσωτερικό αυτού του τριγώνου: α) εργασία, β) πόλεμος, γ) ελληνική κοινωνία.

Με τα μάτια των αφεντικών οι μετανάστες/μετανάστριες είναι φορείς του εμπορεύματος των εμπορευμάτων: της εργατικής δύναμης. Η γέννηση της εργατικής δύναμης δεν συμπίπτει με την γέννηση του ανθρώπου που τη φέρει, συμπίπτει με

τη στιγμή που συντελείται μία πράξη αποστέρσης από οποιοδήποτε άλλο μέσο παραγωγής, συμπίπτει με μία στιγμή βίας και καταστροφής. Το ότι οι μετανάστες και οι μετανάστριες είναι ποσότητες και ποιότητες εργατικής δύναμης σε κίνηση καθόλου δεν σημαίνει ότι είναι ήδη -από την σκοπιά του κεφαλαίου- «έτοιμοι» εργάτες και εργάτριες. Και, αλήθεια, ποια είναι τα χαρακτηριστικά του «έτοιμου» εργάτη; Είναι ένας εργάτης «ανοργάνωτος, με μεγάλη κινητικότητα, που διατηρείται σε μία κατάσταση υπο-δικαίου και του οποίου ένα σημαντικό μέρος των εξόδων συντήρησης και αναπαραγωγής δεν καλύπτεται από τον καταναλωτή της δύναμής του.»⁸ Αυτόν τον τελικό σκοπό της απαξίωσης, της υποτίμησης και της «κατάστασης υπο-δικαίου» άλλως της πολιτικής απαγόρευσης μέσω της τεχνητής παρανομοποίησής του και θα προσθέταμε: της πειθάρκησης, της διαίρεσης, της εσωτερικής διατίμησης με βάση την χώρα καταγωγής, τις γλώσσες, το φύλο, τα σωματικά χαρακτηριστικά, τη mentalite (ό,τι είναι σαν άνθρωπος δηλαδή ο φορέας της εργατικής δύναμης), του αποχωρισμού από οποιαδήποτε κοινότητα, την μείωση του κόστους ζωής κάτω από κάθε πιθανό όριο και τον εθισμό (την συνήθεια) σε αυτό το οριακό κόστος, αυτό το όραμα των αφεντικών που κωδικοποιείται στην χυδαία διατύπωση «φτηνό εργατικό δυναμικό» τον αναλαμβάνουν οι κρατικοί μηχανισμοί με τα εξής μέσα: α) τα σύνορα: σαν η ειδική πολιτική μέθοδος για την ρύθμιση της κυκλοφορίας και την διατίμηση του εμπορεύματος εργατική δύναμη και ουσιαστικής υπαγωγής τους στην αρμοδιότητα του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος, β) η νομοθεσία/γραφειοκρατία: σαν μέσο διαίρεσης των μεταναστών σε «υποκατηγορίες» που αντιστοιχούν σε δικαιώματα και απαγορεύσεις, σαν μέσο διαρκούς ελέγχου και επιτήρησης και σαν μέθοδο τυπικής υπαγωγής τους στην αρμοδιότητα του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος, γ) τα στρατόπεδα συγκέντρωσης (όπως και αν ονομάζονται κατά καιρούς): εκεί όπου συσσωρεύονται ποσότητες εργατικής δύναμης (σαν απόθεμα «παραγωγικού κεφαλαίου») που κείνται προσωρινά εκτός της παραγωγής σε κατάσταση απαξίωσης και σε διαρκή φθορά ενεργοποιώντας ταυτόχρονα, εκτεταμένους κύκλους καπιταλιστικής αξιοποίησης, κυκλοφορίας χρήματος και προσοδικών πολιτικών δικτύων.

Το ιστορικό όριο του παραπάνω σχήματος έγκειται στην απόσταση και τις διαφορές στις διεργασίες, την υφή, την ένταση, τα είδη των διαδικασιών συσώρευσης της δεκαετίας του 1990 και του τέλους της δεκαετίας 2019-2020. Το εργαλείο της πληθωρικής μορφών εργασίας και η εφαρμογή του ξεδιαλύνουν το τοπίο καθώς μπορεί να τεκμηριωθεί η ύπαρξη μία γκάμας θέσεων (και ζήτησης!) εργασίας από τα one euro jobs μέχρι την καταναγκαστική πορνεία σε όλη σχεδόν την Ευρώπη. Σε κάθε περίπτωση, το ελληνικό κράτος (και όχι μόνο: και το ιταλικό, και το τουρκικό, και το βουλγαρικό) διαμέσου των παραπάνω μεθόδων επιδιώκει σε μία λειτουργία ρύθμισης της «ροής», του μεγέθους και των χαρακτηριστικών των εργατικών πληθυσμών, των ποσοτήτων και των ποιοτήτων της εργατικής δύναμης -σε κίνηση- προς τα δυτικά κράτη.

γ) περί προσφυγικής κρίσης

Με βάση τα παραπάνω και την απαραίτητη συνδρομή της ιστορικής εμπειρίας καταλήξαμε μιλώντας για την τετραετία που μόλις περνάει, πως η προσφυγική κρίση, δηλαδή η μεταναστευτική πολιτική του σύριζα, σήμαινε τα εξής:

1) Μία νέα πολιτική οικονομία της διαχείρισης των μεταναστών(ριών)

Ας διαβάσουμε το εξής φοβερό απόσπασμα από το μακρινό καλοκαίρι του 2016: «Δήμαρξε, τι μας έκανες; Γιατί τους διώχνεις;», διαμαρτύρονται πολλοί, κάποιοι μάλιστα εξ εκείνων που είχαν πρωτοστατήσει στις εκδηλώσεις εναντίον των προσφύγων και των μεταναστών με το που εμφανίστηκαν στην «αυλή» τους. Δευτέρα πρωί στο Πολύκαστρο, λίγα χιλιόμετρα από την Ειδομένη. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά, όχι μόνο λόγω του συννεφιασμένου ουρανού. Η αστυνομία είχε ξεκινήσει από το πρωί την επιχείρηση εκκένωσης του χώρου μπροστά στο πρατήριο υγρών καυσίμων PLAZA, στον εθνικό δρόμο προς τους Ευζώνους, με την απομάκρυνση περίπου 2.000 προσφύγων. Μετά τη διάλυση του καταυλισμού της Ειδομένης, άδειαζε τώρα και το «βενζινάδικο», όπως έγινε γνωστό, και τις επόμενες μέρες επρόκειτο -όπως και έγινε τελικά- να εκκενωθεί και το ξενοδοχείο «ΧΑΡΑ», λίγο παραπάνω, με άλλους τόσους πρόσφυ-

γες και μετανάστες, οι οποίοι θα μεταφερθούν σε οργανωμένα κέντρα στη Θεσσαλονίκη. Θα περίμενε κανείς ότι οι ντόπιοι θα αντιμετώπιζαν με ανακούφιση την όλη επιχείρηση «απαλλαγής» από τους «ανεπιθύμητους», όπως θεωρήθηκαν στην αρχή, «καταληψίες», έστω και αν κατανοούσαν το δράμα τους.[...] Τώρα, οι τοπικές κοινωνίες αισθάνονται ότι η οικονομία τους, η οποία είχε πάρει βαθιά ανάσα, θα υποστεί συντριπτικό πλήγμα. Η κουβέντα στο καφέ «Τέσσερις Εποχές», με ντόπιους θαμώνες είναι αποκαλυπτική. «Δούλεψαν πολύ τα μαγαζιά, δεν έβρισκες θέσεις σε εστιατόρια, ταβέρνες, κρεβάτι κενό στα ξενοδοχεία του νομού δεν υπήρχε ούτε για δείγμα, δούλευαν τα μαγαζιά με τα οικοδομικά υλικά, τα περίπτερα, έρχονταν караβάνια προσφύγων και ψώνιζαν, γινόταν μεγάλος τζίρος, κυκλοφορούσε χρήμα, περισσότεροι από χίλιοι άνθρωποι στον νομό βρήκαν δουλειά και με καλά λεφτά», μας λέει χαρακτηριστικά ο Κυριάκος Τσόγκας και προσθέτει: «Τώρα θ' αρχίσει και πάλι το πηγαίνελα στη Γευγελή για φτηνά ζαρζαβατικά και βενζίνη...».⁹

Η διαρκής κατάσταση έκτακτης ανάγκης που ενεργοποίησε η προσφυγική κρίση λειτούργησε σαν μία στρόφιγγα: τα έκτακτα κονδύλια κανονικοποιήθηκαν και στη νομή τους ενεπλάκησαν νέες κοινωνικές ομάδες, τοπικές κοινωνίες και κοινωνικές φιγούρες πέρα από το στρατοαστυνομικό σύμπλεγμα: μιλάμε για τους χιλιάδες ιδιοκτήτες ακινήτων, τους ξενοδόχους, τις εταιρίες security, τα εστιατόρια, τις εταιρίες σίτισης, τις ΜΚΟ, τους εργαζόμενους τους, τους δημόσιους υπαλλήλους, τους γιατρούς, τους ψυχολόγους, τους κοινωνιολόγους. Αυτή η πολιτική οικονομία θα μπορούσε να τριχοτομηθεί ως εξής: αναπαραγωγή, κυκλοφορία, ασφάλεια. Αυτοί οι τρεις «κλάδοι» τέμνονται και αλληλοδιαπλέκονται σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μπορούμε να πούμε πως το επίσημο κράτος, οι ΜΚΟ, το οργανωμένο έγκλημα και το στρατοαστυνομικό σύμπλεγμα αναπτύσσουν τις εργασίες τους σε μια δικτυακή μορφή, εντός της οποίας η ένταση των εργασιών και η ροή του χρήματος παράγει μία νέα τάξη γραφειοκρατίας στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους: νέες πολιτικές εκπροσωπήσεις, νέα μπλοκ κοινωνικών συμμαχιών που συστρατεύονται ή συγκρούονται μεταξύ τους, παίρνοντας πάντοτε ενεργά μέρος στον ταξικό πόλεμο με τη μεριά των αφεντικών. Πρόκειται για την άποψη ότι η προσφυγική κρίση σαν βιομηχανία κατασκευάζει τόσο νέα μεσοστρώματα όσο και μια νέα «επιστατική» τάξη μέσα στην εργατική τάξη. Ο κλοιός γύρω από το πολυεθνικό προλεταριάτο μπορεί να σχεδιαστεί ξανά με ομόκεντρους κύκλους: η περίμετρος των μικροαστών ρατσιστών επιχειρηματιών -η περίμετρος των «ωφελούμενων» ανέργων των 400ευρώ- η περίμετρος των μεσοαστών τεκνοκρατών.

Μιλώντας για εργασία «φύλαξης», μπορέσαμε επίσης να καταλάβουμε τους χιλιάδες εργαζόμενους της «προσφυγικής κρίσης» όχι σαν άτομα ή σύνολο καλών προθέσεων, αλλά σαν μία ποσότητα εργασίας που αναλαμβάνει την διαχείριση των ανέργων, σαν μία νέα γραφειοκρατία ελέγχου της καρδιάς της εργατικής τάξης. Χρησιμοποιώντας τον όρο «έξοδα φύλαξης», είδαμε μισθούς δίπλα σε προσόδους, κονδύλια και έκτακτες χρηματοδοτήσεις δίπλα στην κοστολόγηση της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης από το ελληνικό κράτος.

2) Μία νέα στρατηγική διασποράς των στρατοπέδων συγκέντρωσης, που αντιστοιχεί στην παραπάνω διαδικασία απελευθέρωσης της «αγοράς»

Μέσα στην περασμένη τετραετία σχηματίστηκαν άπειροι «χώροι» διαμονής για το πολυεθνικό προλεταριάτο. Αυτό που οι δημοσιογράφοι ονόμασαν «αρχιπέλαγος» είναι η μόνη χωρική δομή που αντιστοιχεί στο οικονομικό μοντέλο που περιγράψαμε παραπάνω: η χωρική διασπορά των μεταναστών εργατών εγγυάται την αντι-μονοπωλιακή διαχείριση αυτής της διαδικασίας νομής. Δεύτερον, αυτός ο χωρικός κατακερματισμός είναι ταυτόχρονα προληπτικό μέτρο αντι-εξέγερσης απέναντι στο πολυεθνικό προλεταριάτο. Τρίτον, η ποικιλότητα των συνθηκών στα μυριάδες μικρά και μεγάλα κέντρα κράτησης αντιστοιχεί στην εσωτερική διαδικασία ταξινόμησης/διατίμησης της εργατικής δύναμης με βάση ποίκιλα σημεία αναφοράς: φύλο, χώρα καταγωγής, ηλικία, γλώσσα, θρησκεία, οικογένεια που αντιστοιχούν σε διαφορετικές πολιτικές ενσωμάτωσης ή αποκλεισμού, συντήρησης ή φθοράς, άδειας διαμονής ή απέλαισης: διαμέρισμα ή κλειστό κέντρο κράτησης;

3) Μία νέα μορφή άσκησης εξωτερικής πολιτικής

Πρόκειται για πολλές παράλληλες, αλληλοσυμπληρούμενες διαδικασίες. Πρώτον, η στρατηγική της χρήσης του πολυεθνικού προλεταριάτου στα πλαίσια του γενικευμένου αντιμουςουλμανισμού σαν μοχλό πίεσης, σαν αντικείμενο εκβίασης απέναντι στην Ε.Ε. προς

κτήση είτε κονδυλίων είτε προς διεκδίκηση άλλων διπλωματικών διευκολύνσεων. Δεύτερον, και πιο σημαντικό: ως ειδικό σημείο της στρατηγικής της έντασης στα ελληνοτουρκικά: αφενός η στοχευμένη χρήση των γνωστών 5 νησιών (Λέσβος, Χίος, Σάμος, Λέρος, Κως) ως χώρων συσσώρευσης πληθυσμού υπό στρατοαστυνομική παρουσία και επιτήρηση συνετέλεσε στην de facto στρατιωτικοποίηση των ανατολικών ελληνοτουρκικών συνόρων κατά παράβαση της Συμφωνίας της Λωζάνης που τόσο αγαπούν οι έλληνες, αφετέρου η συμφωνία Ε.Ε.-Τουρκίας επικύρωσε αυτήν την επιλογή, καταλήγοντας στην επ' αόριστον -στην πραγματικότητα- συντήρηση αυτής της κατάστασης στο Αιγαίο. Πάμε λοιπόν στο 3ο: η συντονισμένη στροφή από την χρήση των βορειοανατολικών χερσαίων συνόρων, του γνωστού περάσματος του Έβρου, στην οδό της Ανατολικής Μεσογείου, κατέστησε το Αιγαίο ένα πραγματικά καυτό αρχιπέλαγος: από τις φρεγάτες του Νάτο μέχρι τις θαλάσσιες περιπολίες της Frontex και το ελληνικό πολεμικό ναυτικό και λιμενικό, το Αιγαίο έγινε και συνεχίζει να είναι πεδίο στρατιωτικού ανταγωνισμού και εμπόλεμων ασκήσεων: με εργαλείο τη μετανάστευση, το ελληνικό κράτος διεκδικεί μέσω των παραπάνω συμμαχικών σχημάτων την κυριαρχία στο Αιγαίο κόντρα στο τουρκικό κράτος, αυξάνοντας έτσι τον συνολικό όγκο παρουσίας και δυναμικής του στο συγκεκριμένο γεωπολιτικό χώρο.

δ) Την κανονικοποίηση της συνθήκης στρατόπεδο συγκέντρωσης

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης αυτά καθεαυτά -ανεξαρτήτων συνθηκών- έχουν εμπεδωθεί ως κανονικότητα για ένα τεράστιο κομμάτι της σύγχρονης εργατικής τάξης. Η ίδια η συνθήκη του περιορισμού συνιστά την πύκνωση όλων των επιμέρους τακτικών στρατιωτικοποίησης της εργασίας. Η συνθήκη των στρατοπέδων συγκέντρωσης, δηλαδή ο συνδυασμός χωροχρονικού περιορισμού, πολιτικής απαγόρευσης και μηδενικής κοινωνικής αναπαραγωγής, εμφανίζεται ως ο ειδικός τρόπος του νέου φασισμού, του τρέχοντος πολέμου ενάντια στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης. Αν απομακρυνθούμε λίγο από το παρόν, θα μπορέσουμε να αντιληφθούμε αυτήν ακριβώς την συνθήκη τόσο μέσω πληθυσμιακού ελέγχου όσο και σαν το τμήμα του 4ου παγκοσμίου που διεξάγεται σε δυτικό έδαφος.

ε) Την εμπέδωση της διαίρεσης σε πρόσφυγες και μετανάστες

«Δεν υπάρχουν πλέον μετανάστες. Όλοι όσοι εισέρχονται στη χώρα μας είναι πρόσφυγες» τόνισε επίσης η αναπληρώτρια υπουργός Μεταναστευτικής Πολιτικής, Τασία Χριστοδουλοπούλου. Απηύθυνε, μάλιστα, νουθεσίες προς τους δημοσιογράφους, λέγοντας: «Για να βοηθήσετε, να αρχίσετε να τους αποκαλείτε πρόσφυγες, γιατί, αν μιλάτε για μετανάστες ή λαθρομετανάστες, η ΕΕ δεν θα εγκρίνει κονδύλια». [...] «Τους πρόσφυγες πολέμου είμαστε υποχρεωμένοι να τους υποδεχόμαστε και να τους προσφέρουμε αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης» συμπλήρωσε η αναπληρώτρια υπουργός Μεταναστευσης. Στο Μέγαρο Μαξίμου πραγματοποιήθηκε διυπουργική σύσκεψη για το μεταναστευτικό, υπό την προεδρία του πρωθυπουργού, Αλέξη Τσίπρα. Μετά την ολοκλήρωσή του, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Γαβριήλ Σακελλαρίδης, ανακοίνωσε ότι οι μετανάστες θα οδηγούνται σε κλειστού τύπου κέντρα στην ηπειρωτική Ελλάδα, στα οποία θα γίνεται διαχωρισμός σε πρόσφυγες και μετανάστες.¹⁰

Τάδε έφη Τασία Χριστοδουλοπούλου τον Απρίλιο του 2015. Η σημειολογία της προσφυγικής κρίσης ήταν αντίστοιχη με τη νέα πολιτική οικονομία που περιγράψαμε παραπάνω. Είχαμε επιμείνει τότε, από άλλες θέσεις και άλλα έντυπα, ότι η διάκριση του πολυεθνικού προλεταριάτου σε πρόσφυγες και μετανάστες είναι επικίνδυνη και πως το ζήτημα δεν είναι νομικό και πως η προσφυγική ορολογία δεν εξυπηρετεί κατά κανέναν τρόπο την πολυεθνική εργατική τάξη. Αντίθετα, σχηματίζοντας μία θετικότητα, τον/την πρόσφυγα, για λόγους χρηματοδότησης και soft power εξωτερικής πολιτικής, σχηματιζόταν ταυτόχρονα και η αρνητική εκδοχή της: ο μετανάστης. Οι πρόσφυγες είχαν το πλεονέκτημα ότι μπορούσαν να κατασκευάζονται στον δημόσιο λόγο και τις κοινωνικές πρακτικές σαν αταξικά υποκείμενα, αναδεικνύοντας την μεταναστευτική πολιτική ως ζήτημα φιλανθρωπίας και όχι ως ταξικό ζήτημα. Σε κάθε περίπτωση, η κατάφαση στο συγκεκριμένο λεξιλόγιο, σήμαινε και σημαίνει την αποδοχή της γλώσσας του κράτους και των συνεπειών της. Σε κάθε περίπτωση, η διάκριση αυτή είναι δυναμική: εάν το βάρος κατά την προηγούμενη τετραετία έπεσε στους πρόσφυγες, φαίνεται, πως τώρα θα πέσει στους μετανάστες, νομιμοποιώντας κι άλλο την στρατιωτική διαχείρισή τους. Και πιο απλά, ο Κυριακός Μητσότακας

ΤΟ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΝΗΣΟ ΕΛΛΙΣ: ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΙΝ,

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ

| Η ΜΕΘΟΔΟΣ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΚΥΡΙΑ |

μπορεί να λέει τώρα «δεν έχουμε πρόσφυγες, έχουμε μόνο μετανάστες», ακριβώς επειδή η κυρά Τασία έλεγε το ανάποδο και επειδή αυτή η διάκριση εμπεδώθηκε από άκρη σε άκρη των δικτύων της ελληνικής κοινωνίας, αφού «Άλλο πρόσφυγας, άλλο μετανάστης, λέει το 72% των Ελλήνων: Περισσότερο αρνητικοί στη μετανάστευση εμφανίζονται οι Έλληνες, καθώς σε ποσοστό 64% εκτιμούν ότι έχει κακό αντίκτυπο για τη χώρα [...] στην Ελλάδα οι ερωτώμενοι απάντησαν ότι το 35% του πληθυσμού είναι μετανάστες, ενώ είναι το 8%. Επίσης, οι Έλληνες, οι Αυστριακοί αλλά και οι Ιταλοί θεωρούν ότι το ποσοστό των μουσουλμάνων στις χώρες τους ανέρχεται στο 20%, ενώ σύμφωνα με τα στοιχεία κυμαίνεται μεταξύ 5% και 7%. Το 55% των Ελλήνων και το 54% των Ούγγρων απαντούν ότι είναι πολύ επικίνδυνο να επιτρέψουμε στους μετανάστες και στους πρόσφυγες να εισέλθουν, αφού συνιστούν μείζονα απειλή για τρομοκρατική δραστηριότητα. Πάντως, το 72% των Ελλήνων, [...] πιστεύουν ότι οι πρόσφυγες διαφέρουν από τους μετανάστες, γιατί είναι υποχρεωμένοι να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους.»¹¹ Να λοιπόν που ισχύει: ποτέ οι Έλληνες δεν έγιναν «αντιρατσιστές», αν μη τι άλλο, έγιναν κατά την άποψή μας έτι περαιτέρω ρατσιστές! Ο μαζικός ανθρωπισμός των ελλήνων ουδέποτε ήταν αντιρατσιστικός: Η κοινωνική νομιμοποίηση των προσφύγων, επειδή ακριβώς ήταν ταξικά και ιδεολογικά ανέξοδη για την ελληνική κοινωνία και μαζικά προσοδοφόρα ενέτεινε την κοινωνική απαγόρευση όσων δεν έχουν το «προσφυγικό προφίλ» που λέει και ο κούλης.

Περί μεταναστευτικής πολιτικής υπό τον Βασιλιά των Μπάτσων

Έχοντας γράψει όλα τα παραπάνω μπορούμε ήσυχες πλέον να κινηθούμε στον αφρό των ημερών. Πρώτα-πρώτα η κατάργηση του Υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής και η υπαγωγή του «χαρτοφυλακίου» στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης συνιστά την επάνοδο στον κανόνα, και όχι κάποια οπισθοχώρηση στη βαρβαρότητα. Από το 1991 μέχρι και το 2015, η διαχείριση των πολυεθνικών προλετάρων αποτελούσε αποκλειστική (και όχι κοινή!) αρμοδιότητα του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος. Ενδεικτικά, η πρώτη νομοθεσία που εκδίδει το ελληνικό κράτος για την πολιτική διαχείριση των μεταναστών από τις διαλυόμενες σοβιετικές δημοκρατίες είναι ξεκάθαρη (ν.1975/1991, άρθρο 4):

1. Κάθε άτομο, που με οποιονδήποτε τρόπο εισέρχεται στο ελληνικό έδαφος ή εξέρχεται από αυτό, υποβάλλεται σε αστυνομικό έλεγχο, κατά την άφιξη και την αναχώρησή του, με εξαίρεση τις περιπτώσεις που προβλέπονται από ειδικές διεθνείς συμβάσεις.
2. Ο έλεγχος των προσώπων, που με οποιονδήποτε τρόπο εισέρχονται στο ελληνικό έδαφος ή εξέρχονται από αυτό, ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Υπουργού Δημόσιας Τάξης και ενεργείται από τις κατά τόπους αστυνομικές υπηρεσίες.

Ο Μιχ. Χρυσοχοϊδης, άλλως ο βασιλιάς των απανταχού ελλήνων μπάτσων, έχει αποτελέσει το πρόσωπο εκείνο στο οποίο κωδικοποιείται συμβολικά η μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους. Βρισκόταν στο ίδιο πόστο κατά την διάρκεια έντασης της πλέον милитарιστικής φάσης της μεταναστευτικής πολιτικής. Δεν μπορούμε, δεν επιτρέπεται να ξεχνάμε το 2012:

Για τις επιχειρήσεις της αστυνομίας στο κέντρο της Αθήνας, τις οποίες και χαρακτήρισε ως μια «γενική δοκιμή» εν όψει της δημιουργίας των κέντρων φιλοξενίας παράνομων μεταναστών, μίλησε ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη το Σάββατο στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων του MEGA. Ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης [...] τόνισε ότι εφαρμόζεται μια ολοκληρωμένη στρατηγική, ένα σχέδιο το οποίο χρηματοδοτείται και περιλαμβάνει μια σειρά από δράσεις, με στόχο όλοι οι παράνομοι μετανάστες να φύγουν σταδιακά από την Ελλάδα προς μια και μόνο κατεύθυνση, να πάνε πίσω στις πατρίδες τους.¹²

Συνάντηση με αντικείμενο την κατασκευή και χρηματοδότηση των κέντρων κράτησης λαθρομεταναστών και αιτούντων άσυλο και γενικότερα τη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είχαν χθες στις Βρυξέλλες ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη κ. Μ. Χρυσοχοϊδης και η επιτροπή Εσωτερικών Υποθέσεων κ. Σεσίλια Μάλμστρομ.[...] Η Ελλάδα διαχειρίζεται μια φοβερή ανθρωπιστική κρίση που δοκιμάζει τα όρια της κοινωνικής συνοχής, εξαιτίας της εισόδου περίπου 150.000 λαθρομεταναστών τον χρόνο, τόνισε χθες ο κ. Χρυσοχοϊδης.[...] Η κ. Μάλμστρομ και ο κ. Χρυσοχοϊδης συζητήσαν το θέμα κατασκευής των κέντρων κράτησης μεταναστών (ανοικτού τύπου για τους αι-

τούντες άσυλο και κλειστού τύπου για τους παράνομους μετανάστες) και αν είναι δυνατή η χρηματοδότηση της λειτουργίας τους με κοινοτικούς πόρους. Αξιωματικός της Κομισιόν δήλωσε ανωνύμως ότι η χρηματοδότηση της λειτουργίας των κέντρων κράτησης «εξετάζεται από την Επιτροπή». Απαντώντας σε ερώτηση αν η χρηματοδότηση της Ελλάδας είναι επαρκής, προκειμένου να αντιμετωπίσει την αυξημένη πίεση από τις μεταναστευτικές ροές η κ. Μάλμστρομ επισήμανε ότι η Ένωση έχει δώσει σημαντική υποστήριξη στην Ελλάδα και ότι το σημαντικότερο πρόβλημα δεν είναι η επάρκεια των κοινοτικών πόρων, αλλά η απορρόφησή τους από την Ελλάδα, επισήμανση με την οποία συμφώνησε και ο κ. Χρυσοχοϊδης. «Η Ελλάδα μπορεί να χρησιμοποιήσει περίπου 250 εκατ. ευρώ, αλλά η απορροφητικότητα παραμένει πολύ χαμηλή», δήλωσε ο κ. Χρυσοχοϊδης προσθέτοντας ότι η χρηματοδότηση είναι επαρκής μέχρι και το 2013, αλλά θα έπρεπε να αυξηθεί στη συνέχεια.¹³

Τώρα τα αποπάσματα είναι κρίσιμα, όχι γιατί θεωρούμε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται αυτούσια, όποτε και προβλέπουμε την επάνοδο σε μία αμιγώς милитарιστική διαχείριση, αλλά γιατί μας δείχνουν πως ακριβώς η ελληνική μεταναστευτική πολιτική είναι ενιαία και διαρκής, κινούμενη γύρω από τους πόλους α) ανθρωπιστική κρίση, β) στρατόπεδα συγκέντρωσης, γ) λεφτά (!). Στην φάση που διανύουμε το ελληνικό κράτος, σαν μηχανισμοί και σαν δίκτυα, έχει συγκεντρώσει ένα τεράστιο κεφάλαιο τεχνολογίας στο μεταναστευτικό: σκεφτείτε το: με τον εμπλουτισμό που επέφερε η προσφυγική κρίση, σε πρόσωπα, κοινωνικές σχέσεις, απόψεις, μεθόδους, πολιτικά δίκτυα, το ελληνικό κράτος είναι σε θέση να διεξάγει δύο διαφορετικές μεταναστευτικές πολιτικές παράλληλα και ταυτόχρονα: μία προσφυγο-κεντρική και μία μεταναστο-κεντρική, μία με αναφορές σε ανθρωπιστική διαχείριση και μακροπρόθεσμη ενσωμάτωση και μία με αναφορές στις παραδεδεγμένες αρχές του милитарισμού.

Η μελέτη της σχετικής σημειολογίας είναι εξαιρετικά χρήσιμη: ο όρος λαθρομεταναστευση που εισάγεται με το ν.1975/1991 («ομάδες διώξης λαθρομεταναστευσης») θα κυριαρχήσει στο δημόσιο λόγο ουσιαστικά μέχρι την εκλογική άνοδο του σύριζα και την φάση γενικευμένης κατακραυγής για βασανιστήρια, παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ. Την ίδια περίοδο που ομιλεί ο βασιλιάς των μπάτσων θα ξεκινήσει η βαθμιαία δημιουργία ολοένα και περισσότερων κέντρων κράτησης ώστε να κατατεθούν τα ευρωπαϊκά κονδύλια που υποτίθεται ότι θα συντελέσουν στην βελτίωση των συνθηκών. Οι επιχειρήσεις του Ξένιου Δία είναι απαραίτητες για να γεμίσουν τα κέντρα κράτησης και να φανεί ότι υπάρχει μία κάποια «αποτελεσματικότητα». Ουσιαστικά, ο όρος λαθρομεταναστής θα εξοβελιστεί από την δημόσια σφαίρα με την κυριαρχία της τάσης Τασία, όπως την είδαμε παραπάνω, και θα δώσει την θέση του στο λεξιλόγιο της προσφυγικής κρίσης: προσφυγικό ζήτημα, ανθρωπιστική κρίση, κλπ. Κατόπιν της ομιλίας του κούλη (βλ. απόσπασμα στην αρχή του κειμένου) όπου τονίζεται ότι «το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε πρωτίστως είναι μεταναστευτικό και λιγότερο προσφυγικό», άπασες οι συστημικές εφημερίδες ξεκινούν και χρησιμοποιούν τη μεσαία παύλα: προσφυγικό-μεταναστευτικό.

Έχουμε, λοιπόν, την εκτίμηση ότι αφενός η βασική δομή «οικονομίας» διατηρείται στο ακέραιο: θέαμα της ανθρωπιστικής κρίσης- λεφτά- και άλλα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αφετέρου το σχήμα πρόσφυγες-διαδικασία πρώτης υποδοχής-νσιά επίσης θα μακροημερεύσει γιατί είναι πολλαπλώς χρήσιμο, ενώ οι νομοθετικές αλλαγές αποβλέπουν στην θεσμική αποτύπωση και κατοχύρωση της κρίσιμης διάκρισης σε πρόσφυγες και μετανάστες, η οποία είναι ήδη κοινωνικά νομιμοποιημένη. Οι πειθαρχικές υφής διατάξεις βγάζουν μάτι: «κατασκευή κλειστών προαναχωρησιακών κέντρων, για όσους παράνομα εισήλθαν στη χώρα και δεν δικαιούνται άσυλο, ή η αίτησή τους απορρίπτεται», «σε περίπτωση που οι αλλοδαποί κατά την υποδοχή δεν συμμορφώνονται προς τις αποφάσεις μεταφοράς τους σε άλλες δομές, τεκμαίρεται ότι δεν επιθυμούν την προστασία και παραπέμπονται σε διαδικασίες επιστροφής, [...] να μην μπου καθόλου στο σύστημα όσοι εξαρχής, ακόμα και πριν την καταγραφή τους, δεν συμμορφώνονται προς τις αποφάσεις μεταφοράς, τότε η αίτησή τους εξετάζεται με ταχύρρυθμη εξέταση εντός 3 ημερών. Και αυτό διότι συνάγεται ότι έχουν υποβάλει την αίτηση μόνο για να καθυστερήσουν την απομάκρυνσή τους. Σε κάθε περίπτωση παραβιάζουν το καθήκον συνεργασίας τους και αυτό επιφέρει συνέπειες. Αλλάζει το καθεστώς κράτησης ώστε να μη χάνονται από την επιτήρηση των αρχών χιλιάδες αλλοδαποί, όπως γινόταν με την προηγούμενη διακυβέρνηση. Προβλέπεται ρητά ότι η παραβίαση των όρων και κανο-

νισμών λειτουργίας των Κέντρων Υποδοχής και Ταυτοποίησης έχει ως συνέπεια την διακοπή της στέγασης και ουσιαστικά την αποπομπή των αιτούντων από αυτά.»¹⁴

Λέμε, επιπροσθέτως, ότι αυτά δεν θα ήταν δυνατά, εάν δεν είχε προηγηθεί η μακρά πορεία αναφορών, αξιολογήσεων, μαρτυριών των μελών ΜΚΟ για άρνηση συνεργασίας ορισμένων φυλετικών ομάδων, η φιλολογία για επικίνδυνους Μαροκινούς και φιλικούς Σύριους κλπ. 15 Εν ολίγοις, η προσέγγιση «Χρυσοχοϊδης» είναι συμπληρωματική της τακτικής «προσφυγική κρίση»: επιτείνει τον διαχωρισμό σε δικαιούχους και μη δικαιούχους ασύλου, επιτείνει την «παρνομία» όσων δεν έχουν προσφυγικό προφίλ.

Περί συμβάσεων, περιφερειαρχών, δημάρχων και ξενοδόχων

Όσα υπογραμμίσαμε περί της βιομηχανίας/πολιτικής οικονομίας της προσφυγικής κρίσης, διατηρούνται στο ακέραιο και από την παρούσα διακυβέρνηση. Ας πούμε στις 5/9/19 «δεσμεύθηκε πίστωση 340.000 ευρώ με σκοπό τη σύναψη συμβάσεων μισθώσεως 400 θέσεων φιλοξενίας σε κτήρια, για τις επείγουσες ανάγκες φιλοξενίας αιτούντων διεθνή προστασία.[...] Το ποσόν θα εκταμιευθεί από λογαριασμό εξόδων του οικονομικού έτους 2019 στον οποίο το υπόλοιπο ποσό προς ανάληψη είναι μόλις 5.179 ευρώ.»¹⁶ Όπως επίσης αναφέρεται, η σχετική πράξη θα γίνει κατ' εξουσιοδότηση του νόμου 4587 του 2018. Ο συγκεκριμένος νόμος που ψηφίστηκε από την προηγούμενη κυβέρνηση και καταψηφίστηκε τότε από την Νέα Δημοκρατία, έδινε τη δυνατότητα να συνάπτονται τέτοιες συμβάσεις κατά παρέκκλιση των κείμενων διατάξεων λόγω του κατεπείγοντος χαρακτήρα των προβλημάτων που δημιουργούσαν οι προσφυγικές ροές. Ξανά: ο ανθρωπιστικός Λόγος, η έκτακτη ανάγκη σαν στρόφιγγα στην βρύση των χρημάτων. Η τακτική των απευθείας συμβάσεων απελευθερώνει την διαδικασία από οποιοδήποτε τυπικό νομικό έλεγχο της παροχής-αντιπαροχής. Να κι άλλο ένα παράδειγμα που μας άρεσε: Στις 8 Αυγούστου υπογράφηκε σύμβαση εκτός διαγωνιστικών διαδικασιών για τη σίτιση όσων βρίσκονται στη Μόρια για 11 ημέρες με αντίτιμο 497.189 ευρώ. Τη σύμβαση υπέγραψε το ΥΠΕΘΑ για λογαριασμό της κυβέρνησης, κάνοντας χρήση σχετικού άρθρου νόμου που επιτρέπει σε καταστάσεις επείγουσες να συνάπτεται συμβάσεις με τρίτους «κατά παρέκκλιση κάθε άλλης διάταξης και να προβαίνει σε όλες τις αναγκαίες ενέργειες».¹⁷

Περαιτέρω, η ανανέωση του πολιτικού προσωπικού της τοπικής αυτοδιοίκησης σημαίνει νέες, πιο στιβαρές εκπροσωπήσεις των συμφερόντων των τοπικών κοινωνιών με κέντρο βάρους αφενός την διατήρηση του μειωμένου ΦΠΑ στα νησιά (ρύθμιση η οποία είναι παρέκβαση των μνημονιακών υποχρεώσεων του ελληνικού κράτους) και την αξιοποίηση των υποτιμημένων ακινήτων, είτε πρόκειται για κατοικίες είτε για ξενοδοχεία. Για παράδειγμα, λίγες μέρες πριν τις «συμπλοκές» και την πυρκαγιά στη Σάμο, ο νέος Δήμαρχος Γιώργος Στάντζος, συνεντευξιαζόμενος στην Καθημερινή, έλεγε τον πόνο του:

Ειδικά μετά τα πρόσφατα γεγονότα στη Μόρια, δεν θα σας κρύψω ότι δεν μπορώ να κοιμηθώ τις νύχτες. Παίρνω το μηχανάκι μου και γυρίζω στις γειτονιές, να δω πώς είναι η κατάσταση. Η πρωτεύουσα της Σάμου κατέχει τη θλιβερή πρωτιά σε όλη την Ελλάδα στην αναλογία μόνιμων κατοίκων και μεταναστών: 7.000 και 6.000, αντίστοιχα. Πρόσφατα συγκάλεσα σύσκεψη με τις αστυνομικές αρχές, για να δούμε πώς θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί μια ενδεχόμενη εξέγερση. Δεν θα μασήσω τα λόγια μου: δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί. Από μια κλωστή κρεμόμαστε. Φοβάμαι τη σπίθα που θα ανάψει τη φωτιά» Σήμερα, ζητούμε από τον πρωθυπουργό εθνική πολιτική στο προσφυγικό και στήριξη της τοπικής οικονομίας – όχι επιδοματικά μέτρα, αλλά συντεταγμένη στρατηγική, για να αναπτυχθεί η οικονομία του νησιού μας. [...] Ειδικό και σταθερό φορολογικό καθεστώς με δραστηκή μείωση των φορολογικών συντελεστών για όλες τις πηγές των εισοδημάτων. Περαιτέρω μείωση των συντελεστών ΦΠΑ, πάντα συνδεδεμένη με τη νησιωτικότητα. Μηδενική φορολογία εισοδήματος και ακίνητης περιουσίας για την πρώτη πενταετία εκμετάλλευσης μεγάλων επενδύσεων καθώς και για όλες τις πηγές εισοδήματος των μόνιμων κατοίκων. »

Νομίζουμε πως γίνεται σαφές: η ένταση της έκτακτης ανάγκης, είτε με την ανθρωπιστική της χρεία είτε με τα περιεχόμενα της δημόσιας τάξης, είτε με τις οργανωμένες ρατσιστικές επιθέσεις όπως θα δούμε παρακάτω, επιτελούν ορισμένη και σαφή λειτουργία: την διαπραγμάτευση των υλικών συμφερόντων των τοπικών κοινωνιών. Και

πράγματι, λίγες μέρες μετά τις πυρκαγιές στη Μόρια και το Βαθύ, κυκλοφόρησαν οι πρώτες φήμες για παράταση του καθεστώτος μειωμένου ΦΠΑ στα νησιά.¹⁸

Και τα ξενοδοχεία; Η «ενδοχώρα»; Ο περιφερειάρχης Θεσσαλίας και πρόεδρος της Ένωσης Περιφερειών Ελλάδος, Κώστας Αγοραστός, ας πούμε καίγεται για την ζωή των μετανασ(ρι)ών: [...] πρότεινε να αξιοποιηθούν ξενοδοχεία στην επαρχία, που δεν δουλεύουν, πράγμα το οποίο και τους ξενοδόχους θα σώσει και οι αλλοδαποί θα έχουν μια πιο αξιοπρεπή φιλοξενία, καθώς, όπως τους είπε ο κ. Χρυσοχοϊδης, απώτερος σκοπός είναι αυτό το μέτρο να είναι προσωρινό και οι αλλοδαποί να ενσωματωθούν στην κοινωνία ή να επαναπατριστούν.¹⁹

Καταλαβαίνετε...Το έχουμε υπονοήσει, αλλά θα το αποσαφηνίσουμε: το υποτιθέμενο πισωγύρισμα στην φάση «Ξένιος Δίας» θα σήμαινε αποψίλωση όλων αυτών των οικονομικών δικτύων που έφτιαξε η περίοδος της προσφυγικής κρίσης από τα καταλύματα-διαμερίσματα-δωμάτια ξενοδοχείων μέχρι τη δράση εκατοντάδων μεγάλων και μικρών ΜΚΟ, θα σήμαινε την πολιτική απο-πρόσδεση από τις κρατικές άκρες όλων αυτών των μεσοστρωμάτων που έβγαζαν και βγάζουν λεφτά από την πολυεθνική εργατική τάξη και την αναπαραγωγή της. Αυτός είναι άλλος ένας λόγος που η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται.

Επίλογος γραμμένος στα Βρασνά, της Βόλβης

Θα το έχετε ακούσει: στις 23/10 έφτασαν κάποια πούλμαν με 400 μετανάστες/μετανάστριες στα πλαίσια της μεταφοράς στην ενδοχώρα έξω από τα Βρασνά του δήμου Βόλβης. Έχει 2.577 κατοίκους, ταβέρνες, περίπτερα, παρακμιακές καφετέριες, κάποια εξοχικά και κάποια μικρά ξενοδοχεία καθότι παραθαλάσσια περιοχή (σκεφτείτε την Ασπροβάλτα, που την έχετε δει και στην ταινία). Εκεί, λοιπόν έλαβε χώρα ένα lock-out - μινι πογκρόμ ενάντια στην άφιξη των 400. Μπλόκα, φωτιές, πέτρες, σημαίες. Σα να λέμε κου κλουξ κλαν. Ας περάσουμε στις συνεντεύξεις των κατοίκων που αλιεύσαμε από τα σχετικά ειδησεογραφικά βίντεο:

Ανώνυμη Γριά 1: Κι εμείς έχουμε ενοικιαζόμενα δωμάτια, τα νοικιάζουμε. Δε βάζουμε πρόσφυγες γιατί...πολλά ζημία, πολύ κλέψιμο, είναι μερικοί που βάζουν μέσα, αλλά δεν σκέφτονται τους άλλους, κοιτάζουν να βάλουν να τα πάρουνε, σε δυο χρόνια άλλος έχτισε δεύτερο ξενοδοχείο.

Ανώνυμος Φασίστας 1: Στρίβω το τιμόνι, μπαίνω μπροστά στο λεωφορείο, σταματάω, βγάζω τη σημαία, ήμουν και σηματοφόρος και την κρατάω, να, έτσι!

Δημοσιογράφος: Τα λεωφορεία, όμως δεν πήγαιναν στα ξενοδοχεία που είχαν συμφωνήσει για τη διαμονή των προσφύγων; Ισχύει αυτό ή όχι;

Αντιδήμαρχος: Αυτοί είναι μετανάστες, δεν είναι πρόσφυγες. Μία μικρή μειοψηφία είχε συμφωνήσει, τα πούλμαν θα πηγαίνανε σ' αυτά τα καταλύματα που είχαν συμφωνήσει. Όμως, να θυμησούμε ότι είμαστε μία περιοχή που ζει από τον τουρισμό. [...] Με τον ίδιο τρόπο που αυτοί [τους] νοίκιασαν τα διαμερίσματά τους, θα μπορούσαν και οι άλλοι.

Κυρία Δέσποινα: Δέχτηκα πολύ ισχυρό μπούλινγκ και μεγάλες απειλές. Φώναζαν με τις ντουτσούκες ότι θα κάψουν τα σπίτια μας. Είναι απαράδεκτα, αφύσικα και ανήθικα πράγματα. Δεν μπορείς να έχεις στο ξενοδοχείο σου τους ανθρώπους που θέλεις; Δεν δημιούργησαν κανένα απολύτως πρόβλημα στο χωριό. Δείξαμε λίγη καλοσύνη στους ταλαιπωρημένους ανθρώπους οι οποίοι θέλησαν να μας έχουν σαν οικογένειά τους...

Μπορούμε να παίξουμε το παιχνίδι ποιος είναι ο ρατσιστής. Όλοι και όλες! Τα Βρασνά είναι σάρκα και οστά από το σώμα της ελληνικής κοινωνίας και γι' αυτό την επιλέξαμε για το τέλος. Ακίνητα και η αξιοποίησή τους, ανταγωνισμός μεταξύ των ιδιοκτητών ακινήτων, χαμηλή εσωτερική αγορά, λούμπεν εθνικισμός: η άλλοτε σιωπηρή άλλοτε εκκωφαντική σύγκρουση των υλικών συμφερόντων των κατοίκων-ιδιοκτητών πολιτικά διατυπωμένη ως ρατσισμός. Θυμηθείτε: η κυρία Δέσποινα που θέλει να ενοικιαστούν τα καταλύματά της από το ελληνικό κράτος, χρησιμοποιεί τη λέξη

ΤΟ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΝΗΣΟ ΕΛΛΙΣ: ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΙΝ,

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ

| Η ΜΕΘΟΔΟΣ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΚΥΡΙΑ |

πρόσφυγες· η ανώνυμη γριά, που είναι μάνη μπάτσου, φασίστα, караβανά, μανάβη, μπακάλη, ιδιοκτήτη σουπερμάρκετ ή καφετέριας, βλέπει κλέφτες και ο αντιδήμαρχος μετανάστες. Η ορολογική διαφορά στα πλαίσια του δημόσιου λόγου μας δίνει όχι μόνο πλέον: δύο διαφορετικές πολιτικές διαχείρισης, δύο διαφορετικά επίπεδα παρανομίας/νομιμοποίησης, αλλά και δύο διαφορετικά τοπικά/οικονομικά μοντέλα.

Κλείνουμε. Έχουμε σχηματίσει την πεποίθηση ότι η δικτύωση της προσφυγικής/μεταναστευτικής οικονομίας, η ποσότητα των κοινωνικών σχέσεων που ενεπλάκη, αξιοποίησε την «κρίση» και αξιοποιήθηκε από αυτήν, είναι τέτοιων διαστάσεων που δεν μπορεί να ξηλωθεί επιστρέφοντας σε μία μονοπωλιακή στρατιωτική διαχείριση. Ακόμη πιο απλά: δεν πρόκειται να δούμε ένα μεγάλο στρατόπεδο συγκέντρωσης, αλλά ακόμη περισσότερα, εκατοντάδες και χιλιάδες, μικρά και διαφορετικά μεταξύ τους. Τα σύνορα δεν «κλείνουν» ούτε «ανοίγουν». Το κεφάλαιο ελληνικής ιστορίας που λέγεται προσφυγική κρίση σαν πολιτική μέθοδος διαχείρισης της εργασίας και καπιταλιστικής αξιοποίησης θα συνεχίσει να μας συνοδεύει δίπλα στο επανα-αναδυόμενο μοντέλο αυστηρότερης επιτήρησης, ελέγχου, και τελικά, εξόντωσης, όσων δεν υπάγονται στην διεθνή προστασία. Η μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους είναι πιο πλήρης σε τεχνολογία, πιο πλούσια σε κοινωνικές σχέσεις, πιο ενεργή ταξικά, πιο διεισδυτική ιδεολογικά από ποτέ. Και οι έλληνες είναι κανίβαλοι.

Όσα σημειώσαμε ίσως κριθούν χρήσιμα στη σφαίρα της θεωρητικής κριτικής και έχουμε υπόψιν αυτήν την δεδομένη αδυναμία, αυτό το αναπόφευκτο όριο. Δεν είναι όμως αναγκαστικά έτσι. Στην σφαίρα της μητροπολιτικής αυτόνομης πολιτικής δράσης η συνείδηση της πολυεθνικότητας της εργατικής τάξης και η αδιάλλακτη υπεράσπιση της είναι (πάντα) το πρώτο μας, κεφαλαιώδους σημασίας, βήμα. Η αντίληψη, η ανάλυση, η παρατήρηση του εχθρού είναι το αναγκαίο συμπλήρωμά της: από τους ρατσιστές μαγαζάτορες μέχρι τους πεινασμένους ξενοδόχους και τους πολιτικούς τους εκπροσώπους. Η εμμονή στην αποδόμηση των ιατρικών, ανθρωπιστικών, νομικών, δικαστικών λόγων για την μετανάστευση και η ανάδειξή της ως αυτό που πραγματικά είναι: υπόθεση της εργατικής τάξης, το θεμελιώδες υπόβαθρο κάθε συζητήσής μας. Έτσι, μπορούμε ίσως, να αρχίσουμε να φανταζόμαστε τα επόμενά μας σχέδια μέσα από την καρδιά της Νήσου Έλλης και εναντίον της.

1. Κυρ. Μητσότακης: Το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε είναι μεταναστευτικό και όχι προσφυγικό, Καθημερινή, 04.10.2019
2. από την καλτ Μηχανή του Χρόνου
3. Αυθαιρέσια, κράτηση και αθρόες απελάσεις, Εφημερίδα των Συντακτών, 20.10.2019, Δημήτρης Αγγελίδης
4. Από τον εργάτη μάζα στον κοινωνικό εργάτη, Ο Ιταλικός Μάης, Antonio Negri, Συνέντευξη 1979, Εναλλακτικές Εκδόσεις, 2008, σελ 194 επ.
5. Ενδεικτικά, ο «άθλιος» Ενρίκο Μπερλιγκουέρ ήταν Γ.Γ. του Ι.Κ.Κ. και πολιτικός αρχιτέκτονας του ιστορικού συμβιβασμού του κόμματος με τους Χριστιανοδημοκράτες. Το έτος της συνέντευξης βρίσκεται στο τέλος της τετραετίας κοινής διακυβέρνησης ΙΚΚ και Χριστιανοδημοκρατών: για περαιτέρω βλ. Αυτονομία, απόψεις, αγώνες, μαρτυρίες των Ιταλών Αυτόνομων, (1970-1980), Λέσχη Κατασκόπων 21ου Αιώνα, α' εκδ. 06.2010
6. Sergio Bologna: 8 Θέσεις Για Την Στρατευμένη Ιστοριογραφία, Praxis Review
7. G. Caffentzis, Το τέλος της εργασίας ή η αναγέννηση της σκλαβιάς; Μια κριτική στον Rifkin και τον Negri.
- 8.
9. Μ.Κοριά, Ο εργάτης και το χρονόμετρο, βλ. και zy#1, Τι είναι και τι κάνουν τα σύνορα, χώρος, καπιταλισμός και εργασία
10. Δήμαρχε, γιατί διώχνεις τους πρόσφυγες; Καθημερινή, 19.06.2016
11. iefimerida.gr, 14.04.2015
12. Άλλο πρόσφυγας, άλλο μετανάστης, λέει το 72% των Ελλήνων, Καθημερινή, 12.10.2019
13. «Θα φύγουν από την Ελλάδα οι παράνομοι μετανάστες» Για ολοκληρωμένη στρατηγική έκανε λόγο ο Μ. Χρυσοχοϊδης, 01/04/2012, newsbeast.gr

Τ Ο Β Λ Ε Μ Μ Α Τ Ο Υ Κ Λ Α Ο Υ Σ Μ Π Α Ο Υ Ε Ρ

Ο Klaus Bauer, μάντζερ της φαρμακοβιομηχανίας Bauer, μιλώντας για την εργασία των προσφύγων στην Γερμανία, το 2016 είπε μία χαρακτηριστική στάκα: motivation is never an issue with them. Συγκρατήσαμε αυτήν την συνέντευξη από το ντοκιμαντέρ του Antifa Projector. Αυτοί είναι αιχμάλωτοι. Και μας έμεινε. Μας έμεινε γιατί ο Μπάουερ μιλάει για [σχεδόν] όλη τα δυτικά αφεντικά. Το βλέμμα τους είναι το βλέμμα του τυχερού αφεντικού, που υποδέχεται "έτοιμους" εργάτες και εργάτριες. Σε μία πρόχειρη έρευνα βρήκαμε το παρακάτω δημοσίευμα, όπου παρουσιάζονται δείγματα της "εργατικής απόρροφησης" των πολυεθνικών προητάριων της περιόδου 2015-2018 στον γερμανικό καπιταλισμό. Που και που βρίσκουμε δημοσιεύματα σαν το παρακάτω και αισθανόμαστε λιγότερο εμμονικές, θοιπόν. Από την Deutsche Welle, Σεπτέμβριος 2019, πρωτότυπος τίτλος: Germany: Refugees integrated into labor market 'quicker than expected'

Γερμανία: Οι πρόσφυγες ενσωματώνονται στην αγορά εργασίας "πιο γρήγορα απ'το αναμενόμενο"

Το Ινστιτούτο Έρευνας για την Απασχόληση (Institute for Employment Research) αποκάλυψε ότι περίπου 400.000 πρόσφυγες θα έχουν δουλειά μέχρι το τέλος της χρονιάς. Ο οργανισμός είναι "αρκετά ικανοποιημένος" με την απορρόφηση των μεταναστών στην αγορά εργασίας.

Την Τρίτη [6.08.2019], το Ινστιτούτο Έρευνας για την Απασχόληση στην Γερμανία (Institut für Arbeitsmarkt und Berufsforschung-IAB) εξέφρασε την ικανοποίησή του για την ενσωμάτωση των προσφύγων στην αγορά εργασίας.

Το Ινστιτούτο, [δηλαδή] το τμήμα έρευνας του Ομοσπονδιακού Οργανισμού Απασχόλησης (Federal Employment Agency), σύγκρισε την ενσωμάτωση της πρόσφατης μαζικής εισροής προσφύγων με εκείνη των αντίστοιχων της βαλκανικής σύρραξης της δεκαετίας του '90.

Ο επικεφαλής της Διεθνούς Έρευνας για την Αγορά Εργασίας (International Labor Market Research) στο IAB, Herbert Brücker, δήλωσε ότι ήταν "αρκετά ικανοποιημένος, ειδικά δεδομένου ότι οι αρχικές συνθήκες για τους πρόσφυγες το 2015 ήταν ιδιαίτερα δύσκολες -υπό την προϋπόθεση ότι, για παράδειγμα, τα γερμανικά έχουν πολύ πιο εκτεταμένη χρήση από τα αραβικά απ'ότι οι γλώσσες των Βαλκανίων.

[Επιπλέον] Δήλωσε στις εφημερίδες της Redaktionsnetzwerk Deutschland ότι περίπου το 36% των προσφύγων ηλικίας 15-64 χρόνων εργάζονται αυτή την περίοδο και αναμένει ότι αυτό το ποσοστό θα αυξηθεί "περίπου στο 40% το φθινόπωρο. Αυτό σημαίνει περίπου 380-400 χιλιάδες εργαζόμενοι."

Παρ'όλα αυτά, πολλοί εξ'αυτών εργάζονται ως προσωρινοί και με σχετικά χαμηλούς μισθούς. Υπάρχει μια μεγάλη μερίδα προσφύγων στους τομείς της τροφοδοσίας (catering), της ασφάλειας, του καθαρισμού, και στον κατασκευαστικό τομέα." δήλωσε ο ερευνητής. Περίπου το 50% των εργαζόμενων προσφύγων, απασχολούνται σε ειδικευμένα επαγγέλματα.

"Αυτό [το ποσοστό] είναι απροσδόκητα υψηλό, δεδομένου ότι μόνο ένας στους πέντε πρόσφυγες έχει επαγγελματική πιστοποίηση ή είναι κάτοχος πανεπιστημιακής βαθμίδας από την χώρα τους," αναφέρει ο Brücker.

Οι γιατροί ή οι ερευνητές κατηγοριοποιούνται ως "ειδικοί" στην κατάταξη του IAB. Σύμφωνα με τον Brücker, "Το πολύ ένα 8% των προσφύγων δουλεύουν σ'αυτούς τους τομείς."